ఎదురులేని మనిషి

ఎన్టీఆర్ జీవితచరిత్ర

– డా. నందమూరి లక్ష్మీపార్వతి

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

మూడోరోజు మామూలుగా ఆఫీసులోకి రాగానే కుర్చీలో కూర్చుంటూ కోటు విప్పి కుర్చీ చేతిమీద వేశాడు. మధ్యాహ్నం వరకు వంచిన తల ఎత్తకుండా ఫైల్సు చూడటంలో మునిగిపోయి తల ఎత్తేసరికి బల్లమీద ఘుమ ఘుమలాడుతూ పెసరట్టు, స్వీట్సు కనిపించాయి. ఆశ్చర్యపోతూ చూస్తే కోటు కుర్చీ చేతిమీదనుంచి ఎవరో కుర్చీ వెనక తగిలించారు.

"ఇదేంటి నా కోటు ఎందుకు వెనక తగిలించటం ఈ స్వీట్సు ఇక్కడ పెట్టిందెవరు?" తారకరాముడడిగేసరికి కొలీగ్సంతా నవ్వారు.

"కొత్తగా వచ్చావు కదా అందుకని మన ప్యూన్ రంగయ్య పెట్టుంటాడులే. టిఫిన్ తిను. ఇక్కడ ఏడుకొండల హోటల్ పెసరట్టు స్పెషల్. ఒక పట్టు పట్టు" మళ్ళీ నవ్వారు.

ఎక్కడలేని కోపం వచ్చింది తారకరాముడికి. "నాకు టిఫిన్ పెట్టడం ఎందుకు? నా బాక్సుంది. ఇది నాకక్కరలేదు"

"రంగయ్యా!" కేకేశాడు తారకరాముడు.

"అయ్యా" తాపీగా లోపలకొచ్చాడు పెద్ద ప్యూన్. అనుభవాలతో నిండిన తల తెల్లగా పండిపోయి వుంది. తెల్లటి పంచె, చొక్కా, పైన నల్లకోటు, తలపాగా ముఖాన పంగనామాలు, గొగ్గిపళ్ళు, ఆ రూపం చూడగానే కంపరం వచ్చింది.

"ఈ స్వీట్లు, టిఫిన్ పెట్టింది నువ్వేనా"

"నేనేనయ్యా. మీరు పెద్ద ఉద్యోగస్తులు. మీ దయ నాకుండాలి కదా. అందుకే నేనే తెచ్చా. తీసుకోండి బాబూ"

"అవునవును వాడు స్వీట్లు పెట్టాడంటే పెద్ద దయే కోరుకుంటున్నాడు మనాడు" మళ్ళీ నవ్వారు.

తారకరాముడు కోపాన్ని నిగ్రహించుకుని వాళ్ళ ముఖాలవైపు తీక్షణంగా చూశాడు. నవ్వులాగిపోయాయి.

"రంగయ్యా ఈ ప్లేటు తీసికెళ్ళు" ఆర్డరు జారీచేసి తన టిఫిన్ బాక్సు, టీ ప్లాస్కు పట్టుకుని వెయిటింగ్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు. అంతా గుంభనంగా ఒకళ్ళ ముఖాలు ఒకళ్ళు చూసుకున్నారు.

"కొత్తగా అట్లాగే మాట్లాడుతారు. ఓ రెండు రోజులు పొయ్యాక ఆ బాబే దారిలోకొస్తాడు. మీరేం భయపడకండయ్యా. ఇట్టాంటాళ్ళని నా సర్వీసులో ఎంతోమందిని చూశాను" ప్యూన్ రంగయ్య ఆ ప్లేటు కూడా జాయింట్ రిజిస్ట్రార్ చేతికిస్తూ అన్నాడు.

"అవునవును. ఇప్పటిదాకా పుస్తకాలేగా చదివింది. జీవితం చదవటం మొదలు పెట్టాలిగా" ఒక కొలీగ్ అన్నాడు.

అందరూ తలవూపారు.

సాయంత్రం ఇంటికెళ్ళబోతూ కుర్చీ మీదనుండి కోటు తీసుకుని రైల్వే పాస్ వుందా లేదా అని జేబులో చెయ్యిపెట్టాడు. చేతికి డబ్బు తగిలింది. ఆశ్చర్యంగా తీసి చూస్తే పన్నెండు రూపాయలా ఆరణాలు వున్నాయి.

"ఇదేమిటి? ఎవరు పెట్టారు జేబులో. ఇంట్లో ఎవరన్నా పెట్టారా?" ఒక్క నిమిషం ఆలోచించాడు. తనకెప్పుడు డబ్బులు పెట్టుకోవటం అలవాటు లేదు. కాసేపు ఆలోచించిన మీదట ప్రొద్దున రైల్లో కూర్చున్నప్పుడు తన జేబులో డబ్బు లేదనే సంగతి గుర్తుకొచ్చింది. ఇదికూడా ప్యూన్ పనే అని తెలుసుకున్నాడు. చేతిలో డబ్బు విసురుగా బల్లమీద పడేసాడు. రంగయ్య వైపు కోపంగా చూస్తూ -

"ఇట్లాంటి పిచ్చిపనులు నాకు గిట్టవు. ఊరికే వచ్చే సంపాదన పైసా కూడా అక్కరలేదు. అడ్డదారి సంపాదనంటే నాకు ఒళ్ళుమంట."

రంగయ్య ఏమాత్రం తొణక్కుండా "చూడు బాబూ ఇక్కడ చాలారోజుల నుండి ఇదే సంప్రదాయం. తృణమో పణమో అందరూ ఇచ్చినదాన్ని అర్హతలను బట్టి వంతులవారీగా వాళ్ళ జేబులో పెడుతుంటాను. ఇది మామూలే. జీతం రాళ్ళే అయితే నాలుగురోజులు కూడా కడుపునిండా కూడు తినలేం. కొన్ని చూసీ చూడనట్టు పోవాలి. అర్థం చేసుకో. పెద్ద పెద్దాళ్ళే తలొంచేటప్పుడు మనమెంత. చాలా చిన్నవాళ్ళం" తండ్రి కొడుక్కు చెప్పినట్టు చెప్పాడు.

"అయిందా నీ ఉపన్యాసం. అయితే నేను చెబుతున్నా విను. నేను నీకంటే చిన్నవాడనే అయినా ఎన్నో కష్టాలు, కన్నీళ్ళు చూసినవాడిని. పెద్ద మోతుబరి స్థాయినుండి పాలమ్ముకునే స్థితివరకు జీవితాన్ని అనుభవించాను. నా తల్లి పాలల్లో ఏ దోషం లేదు కనుకనే నాలో చెడ్డభావాలు లేవు. నా చదువు, సంస్కారం నీతివంతమైన మార్గంలో నడవమని నన్నాదేశించాయి. తప్పు చెయ్యటం నువ్వన్నట్టు చాలా మాములు విషయం. కానీ చెయ్యకుండా వుండటం కొంతమందికే సాధ్యం. అందులో నేనూ ఒకడిని. నా కష్టార్జితం రూపాయి అయినా తృప్తిగా బ్రతుకుతాను తప్ప అక్రమంగా వచ్చే లక్షలయినా నాకక్కరలేదు. నా చదువు సమాజాన్ని బాగు చేయటానికే కానీ దోచుకోవటానికి కాదు గుర్తుంచుకో. ఇంకెప్పుడు ఈ పిచ్చి పనిచెయ్యొద్దు. వయస్సు కాదు కావాల్సింది 'బుద్ధి' అది నేర్చుకో." అందరికి షాక్ తగిలినట్లయింది.

ఎదురుగా కోటు తగిలించుకుని బయటికెళ్ళిపోయాడు తారకరాముడు. తననెవరు అందుకోలేరన్నంత ధీమాగా.

రంగయ్యకి కాసేపు మాటరాలా. గుడ్లప్పగించి చూస్తూ నిలబడ్డాడు. మిగిలిన వాళ్ళంతా షాక్ అయ్యారు. మొదటిసారిగా ఒక మనిషిని చూస్తున్నారు వాళ్ళు. అంత పేదరికంలో వుండి కూడా ఇంత నిజాయితీగా ఎలా వుంటున్నాడు. మంచితనపు లోతులను కొలవటానికి వాళ్ళకు శక్తి చాలటంలేదు. పేడలో తిరిగే పురుగులకు బయట మరో ప్రపంచం వుందని, కమ్మని సువాసనలున్నాయని ఎంతవరకు తెలుసు? చాలీచాలని జీతాలతో పెద్ద కుటుంబాలను పోషించుకునే ఆరాటంలో ఏదో విధంగా బ్రతికేద్దాం అని ఆశయాలను అంగట్లో తాకట్టు పెట్టి బ్రతుకుతున్న సామాన్య మనుష్యులు. అంత పెద్ద పదాలకు అర్థం ఆలోచించడం కష్టమేమో.

వారం రోజులు గడిచాయి. రంగయ్య తారకరాముడంటే బెదిరిపోతున్నాడు. వచ్చేవాళ్ళ దగ్గర పొయ్యేవాళ్ళ దగ్గర మామూళ్ళు తీసుకోవటానికి కూడా తారకరాముడి కుర్చీవైపు తొంగిచూసి మరీ తీసుకుంటున్నాడు. మిగిలిన వాళ్ళలో ఎన్నడూ లేని సంచలనం. కొంచెం బెరుకయినా తప్పదు. అలవాటయిన జీవితాలు, ఆత్మగౌరవం ఎప్పుడో మర్చిపొయ్యారు. దుమ్ముునిండిన పూల మధ్య తారకరాముడొక్కడే మల్లెపువ్వులా స్వచ్చంగా కనిపిస్తూంటే వాళ్ళకి ఇబ్బందిగానే వున్నది. దీనికి పరిష్కారం ఏమిటని ఆలోచిస్తున్నారు. చెప్పినా వినేరకం కాదని వాళ్ళకూ అర్థమయింది. ఇందులో రెండు గ్రూపులుగా చీలిపొయ్యారు. పాత తరం వాళ్ళు ఒక గ్రూపు, యువకులంతా ఒక గ్రూపు. పాతవాళ్ళలో ఏదో పాపభీతి వుండటంతో తారకరాముడి నీతీ, నిజాయితీ వాళ్ళకెంతో నచ్చింది. ఇక యువ గ్రూపు పాత చింతకాయ పచ్చడి క్రింద కొట్టిపారేశారు. బ్రతకటం చేతగాని మనిషిగా నిర్ధారించుకున్నారు. ఏం చెయ్యాలని

మధనపడుతున్న సమయంలో ఆఫీసుకొచ్చిన ఒక లెటరు సంచలనాన్ని సృష్టించింది. ఆ లెటరు ప్యూన్ చేతిలో పడటంతో అసలే కోపంగా వున్న అతను తారకరాముడి చేతికియ్యకుండా యువ బృందానికిచ్చాడు.

"పెళ్ళాం వ్రాసిన ప్రేమలేఖేమోరా చింపితే బాగుంటుందా" ఒకడు అమాయకంగా అన్నాడు.

"పెళ్ళాం ప్రేమలేఖ వ్రాయటమేమిటి వీడి ముఖం. అందుకే పదేళ్ళయినా ప్రమోషను లేకుండా పడున్నాడు."

"అయినా పెళ్ళానికి ఉత్తరం రాసేంత చదువులేదంట. ఏదో వానాకాలం చదువు అంత పెద్ద తెలివి తేటలు కూడా లేవంట."

సరేలే. అసలు విషయం విడిచిపెట్టి ఆవకాయ కోసం తగువు పెట్టుకున్నట్టున్నది. ఉత్తరమేంటో చూడక తారకరాముడి పెళ్ళాం గురించి మనకెందుకు? చదవరా తొందరగా" ఆతుత పట్టలేక చేతిలోంచి లాగేసాడు మరొక కొలీగ్.

"ఒరే నాయనా - నీ రాతే నీకర్థం కాదు. ఇకవేరే వాళ్ళ రాతెక్కడ అర్థమవుతుందిరా బాబూ. మోహన్‌గాడికియ్యి చదువుతాడు" మోహన్ అనే అతను లెటరు తీసి చదివాడు.

ప్రియమైన రామారావుగారికి.

యల్.వి.ప్రసాదు నమస్కరించి వ్రాయునది. గతంలో స్క్రీన్ టెస్టు తాలూకూ తీసిన ఫోటోలు వారం రోజుల క్రితమే చూశాను. చాలా అందంగా వచ్చాయి. నీ ఫోటోలు చూసి ప్రఖ్యాత దర్శకులు బి.య్యే సుబ్బారావు చాలా మెచ్చుకుని లెటరు రాయమన్నారు. ఆయన ఒక పిక్చరు కొత్తవారితో తీయాలని సంకల్పం. దానిపేరు పల్లెటూరి పిల్ల. నువ్వు ఈసారయినా రావాలి. ఇది చాలా మంచి అవకాశం. నువ్వాలోచించుకో. వచ్చేపనయితే నాకు టెలిగ్రామ్ ఇవ్వు. స్టేషనుకు వచ్చి తీసుకెళ్తాను.

యల్.వి.ప్రసాద్

మద్రాసు.

వింటున్న వాళ్ళ ముఖాలు ఒక్క క్షణం నల్లగా మాడిపోయి మళ్ళీ రంగుపుంజుకున్నాయి. "నాకు సినిమాలంటే ఎంతో మోజురా. నేను కూడా మద్రాసు వెళ్ళాను సినిమాల్లో వేద్దామని. అందరూ మెచ్చుకున్నారు. కానీ మా అమ్మానాన్న ఇష్టపడకపొయ్యేసరికి తిరిగొచ్చేశాను" నిరాశగా అన్నాడు ఒకడు.

"అమ్మానాన్నా వద్దంటే కాదురా. సినిమా ఇండస్ట్రీ అంతా మనాడి ఫేస్ చూసి ఏకగ్రీవంగా పనికి రావని చెప్పటంతో వచ్చేశాడు. అయినా ఈ మొండి ఘటానికేనా ఇంత మంచి అవకాశం" మరొకడు ఉడుక్కున్నాడు.

"అరేయ్! నిజంగా ఇది మనకు మంచి అవకాశంరా" ఆనందంగా అన్నాడు మరొకడు.

"నీ ముఖం వచ్చింది మనక్కాదు. ఆ చింతకాయపచ్చడికి"

"అదేరా నా సంతోషం. మనందరం కలసి వాడ్ని బలవంతంగానయినా రైలెక్కించేద్దాం. ఆ తర్వాత మనం ఫ్రీ. ఎలా వుంది నా అయిడియా"

"అచ్చు నీ ముఖంలానే చచ్చులాగుంది. మనం పంపినా వాడెళ్ళాలి గదా. అసలే మొండిఘటం" మరొకడు సందేహంగా అన్నాడు.

"నువ్వసలే సందేహాల పక్షివి. దానికో ఉపాయం చెప్తాగా పదండి. జాగ్రత్తగా అంటించి వాడి లెటరు వాడికిచ్చేద్దాం"

చక్కగా అంటించి ఎంతో ప్రేమ ఒలకబోస్తూ "రామారావ్! నీకేదే లెటరొచ్చిందోయ్. ఇదిగో నేనే ప్రత్యేకంగా తీసుకొచ్చాను"

"థాంక్స్ ఏది ఇటివ్వండి చలపతిరావుగారూ" తారకరాముడు చెయ్యిచాపి అందుకున్నాడు. లెటరు చదివి మెల్లగా జేబులో పెట్టుకుని మళ్ళీ ఫైల్లో తలదూర్చాడు. అందరూ ఆశ్చర్యంగా ఒకళ్ళ ముఖాలు ఒకళ్ళు చూసుకున్నారు. ఒకరి చెవిలో ఒకరు గుసుగుసలాడుకున్నారు.

"ఏంటిరా - ఈ బుద్ధావతారం అంతమంచి వార్త చదివి కూడా సంతోషపడడేం. ఎప్పుడూ సీరియస్సే ఇదేం కేసో? ఏమో?"

"ఏమో నాయనా, ఈయన అన్ని రసాలు పోషిస్తాడంటే నేను ఛస్తే నమ్మను"

"నటన గురించి తర్వాత, ముందు గురుడ్ని మద్రాసు బండెక్కించేది ఎట్లారా నాయనా అని నేను సతమతమవుతుంటే మీరేదో మాట్లాడతారేవి్రటా"

"అదెంతపని. నేను చేస్తాను చూడు. చిటికెలో ఒప్పించేస్తా. అందరం పోదాం పదండి."

యువ బృందమంతా మెల్లగా తారకరాముడి టేబుల్ దగ్గరగా వెళ్ళారు.

కరుణాతరంగం.

చుట్టూ మూగిన ఆఫీసు బృందాన్ని చూసి తారకరాముడు తలెత్తి ఆశ్చర్యంగా చూసాడు. రెండు మూడు రోజులుగా వాళ్ళంతా ముభావంగా వుంటున్నారు. కారణం తనకు తెలుసు కనుక అంతకు మించి చొరవకూడా తక్కువ కావటంతో ఎవ్వరితో మాట్లాడకుండా తన పని తాను చేసుకోపోతున్నాడు. రెండు రోజుల క్రితం జరిగిన సంఘటన వాళ్ళకి, తారకరాముడికి మధ్య వున్న దూరాన్ని మరింత పెంచింది. మామూలుగానే ఆఫీసు పని చూసుకుంటున్న తారకరాముడికి బయట నుండి ఏడుపు వినిపించడంతో కిటికీ దగ్గరకెళ్ళి తొంగి చూసాడు. వరండాలో రంగయ్య ఎవరితోనో ఘర్షణ పడుతున్నాడు. ఆ వచ్చిన మనిషి దీనంగా అర్థిస్తున్నాడు. గడ్డం పెరిగి, కళ్ళు బాగా లోపలికిపోయి, మాసిపోయిన ముతక ఖద్దరు పంచెలో దరిద్రానికి ప్రతిరూపంగా వున్నాడతను. కళ్ళమ్మట నీళ్ళు కారుతున్నాయి. పై కండువాతో కళ్ళు తుడుచుకుంటున్నాడు.

"ఇదిగో నీ కల్లబొల్లి ఏడుపులాపి చెప్పిన పైకం తీసుకురా. నీ పని నిమిషాల్లో అయిపోతుంది" రంగయ్య గద్దిస్తున్నాడు. ఆ సమయంలో అతని వేషం పరమకృత్రిమంగా, భయంకరంగా అనిపించింది తారకరాముడికి.

"అదే వుంటే వున్న పొలం అమ్ముకోవాల్సిన అవసరం ఏముందు బాబూ, పనయిపోగానే ఇత్తా. నా బిడ్డల మీద ఒట్టు"

తారకరాముడికి విషయం అర్థమయింది. నరనరంలో ఆవేశం వువ్వెత్తున పొంగింది. అరచేతిలో బిగించి పట్టుకున్న కిటికీ చువ్వలు విరిగిపోతాయేమోనన్నట్లుగా అతని దవడతో పాటు చేతి కండరాలు పొంగాయి. విసవిసా నడుస్తూ వరండాలోకొచ్చాడు. తారకరాముడిని చూడని రంగయ్య.

"ఏంటయ్యా చెబుతుంటే నీక్కాదూ, వెళ్ళు ఇంట్లో కంచవమ్మి తీసుకురా" ముట్టుకోవడానికి అసహ్యపడి దూరం నుండే చెయ్యి చూపిస్తూ అన్నాడు.

"బాబూ దయచూడండి. పిల్లలున్నోడిని"

"ఏమిటి విషయం?" అది ప్రశ్నకాదు. ఉరుము.

రంగయ్య ఉలిక్కిపడి వీపు చరుచుకున్నాడు. ఏడుస్తున్న మనిషి అమాంతం తారకరాముడి కాళ్ళమీద పడిపోయాడు. అతని కన్నీళ్ళకు కాళ్ళతోపాటు మనస్సు కూడా తడిసిన తారకరాముడు ఆప్యాయంగా రెండు భుజాలు పట్టి లేవదీసాడు. జేబులో కర్చీఫ్ తీసి అతనికిస్తూ.

"ముందు ముఖం తుడుచుకో. తర్వాత చెబుదువుగాని"

"వద్దు బాబూ నా కండువాతో తుడుచుకుంటా"

"మంచినీళ్ళు కావాలా?"

కావాలన్నట్టు తలూపాడు.

"రంగయ్యా నీళ్ళు తీసుకొచ్చి అతనికివ్వు. ఒక 'టీ' కూడా తీసుకురా, ఇదిగో డబ్బు" చిల్లర అతని చేతిలో పోసాడు.

లోపలికి తీసుకెళ్ళి ఫాను క్రింద తన ఎదురు కుర్చీ చూపించాడు కూర్చోమన్నట్టు.

"వద్దు బాబూ తవరు ఇంత అభిమానం చూపించారు అంతే చాలు. లోగడ మమ్మల్ని పలకరించే దిక్కులేదు. తవరు కొత్తగా వచ్చారా?"

"ఈ విషయాలెందుకు గానీ ముందు కూర్చో, విషయమేమిటో చెప్పు"

"అదే బాబూ, ఈ పక్కనే మా పల్లెటూరు. నాకు ఎకరం పొలం వుండేది నిరుడు దాకా. మా అమ్మాయి పెళ్ళి చేసి అరెకరం యిచ్చా. పెళ్ళి ఖర్చులకి కొంత బాకీ పడితే వున్న అరెకరం బేరం పెట్టా. మా ఊరి మునసబుగారు దేవుడులాంటి మనిషి. ఒక పదిరూపాయలు ఎక్కువే ఇచ్చి కొంటానన్నాడు. ఆయనిచ్చిన భయానా కూతురు, అల్లుడు సంక్రాంతికి ఇంటికొస్తే బట్టలకింద అయిపోయినాయి. ఇంకేం చెయ్యను. ఇల్లుగడవటం కట్టంగా వుంది. రిజిట్టరు చేయంది ఆ బాబును డబ్బులేమని అడగను? చెయ్యమని ఈడకొత్తే మామూళ్ళు గావాలని పీడిస్తున్నాడు. ఏం చెయ్యాలో మీరే చెప్పండి" కళ్ళల్లో నిరాశ.

"ఎన్నాళ్ళయ్యింది మీ పొలవమ్మి?" తారకరాముడడిగాడు.

"రెండు నెల్లయింది. నా పెళ్ళాం, నేను కూలికి పోతున్నాం. ఎట్టాగో ఇల్లు గడుస్తున్నది. కానిపై ఖర్చుల కంటే యాడనుండి తీసుకురాము? మీరే నాయం చెయ్యాలి"

ఇంతలో రంగయ్య 'టీ', మంచినీళ్ళు పట్టుకొచ్చాడు. అంత అనుభవమున్న మనిషి వణికిపోతున్నాడు.

"అతనికివ్వు" అది శాసనమే. ఎవరూ కాదనలేరు. అంత కమాండింగ్ వాయిస్.

"రంగయ్యా, ఇతని తాలుకా ఫైలు ఎవరి దగ్గర వున్నదో నీకు తెలుసా?"

"తెలుసు బాబూ, చలపతిరావుగారి దగ్గరుంది"

వెంటనే తారకరాముడు తన సీట్లోంచి లేచి చలపతిరావు టేబుల్ దగ్గరకెళ్ళాడు.

"చలపతిరావుగారూ! ఆ రైతు తాలూకు ఫైలొక్కసారి యిస్తారా? మళ్ళీ మీ ఫైలు మీకే యిస్తాను"

అతనికీ మాట రావటంలేదు. ఒళ్ళంతా చెమటలు పడుతున్నాయి. సొరుగులోంచి ఫైలు తీసిచ్చాడు. ఫైల్లోంచి కాగితాలు తీసి పట్టుకుని రైతును కూడా వెంటబెట్టుకుని తారకరాముడు జాయింట్ రిజిస్ట్రార్ రూమ్‌కెళ్ళాడు.

తారకరాముడిని చూస్తూనే ఆయన కంగారు పడుతూ.

"రండి, రండి కూర్చోండి" కుర్చీ చూపిస్తూ అన్నాడు.

"ఫర్వాలేదు. థాంక్స్. మీతో చిన్న విషయం మాట్లాడాలని వచ్చాను"

"ఏమిటో చెప్పండి"

"ఏంలేదు ఒక్కసారయినా ఇతడు పొలవమ్మినట్టు రాసుకున్న ఈ డాక్యుమెంట్స్ చూసారా?"

ఆయనకు కన్నంలో తేలుకుట్టిన దొంగలాగా అయింది పరిస్థితి. చూసానంటే పని పూర్తిచెయ్యలేదెందుకంటాడు. చూడలేదంటే రెండు నెలలయి ఆఫీసుకొచ్చిన ఫైలు చూడకపోవటం లోపమే. అందుకే తెలివిగా –

"ఏమిటండీ విషయం. ఏమిటో చెప్పండి వెంటనే పూర్తి చేయిస్తాను"

"చాలా దారుణం సార్. ప్రభుత్వం మనకి జీతాలమీద ఉద్యోగాలు ఇచ్చారు. అమాయకులయిన వీళ్ళంతా న్యాయం జరుగుతుందని వస్తారు. కానీ ఇక్కడ జరుగుతుందేమిటి. లంచం యిస్తే సంతకం, లేకపోతే రోజులపాటు మన ఆఫీసు చుట్టూ

బలాదూరు. ఈ లోపు ఆ కొంపో, గోడో అమ్ముకోవటం. ఏవిటండీ ఈ అన్యాయాలు. మొన్ననే మనకు స్వాతంత్ర్యం వచ్చింది. ఇంకా రెండు నెలలు కాలేదు. స్వాతంత్ర్యం వచ్చింది కనుక అందరిలో ఏదో జరుగుతుందని ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకుని ఎదురు చూస్తున్నారు. కనీసం పేద వాడికన్నా న్యాయం జరగాలనే నా తపన. అర్థం చేసుకోండి సార్"

అప్రతిభుడై వింటున్నాడు జాయింట్ రిజిస్ట్రార్. తారకరాముడిలో ఒక గాంధీని, ఒక సర్దార్ పటేల్‌ను, ఒక అల్లూరి సీతారామరాజును చూస్తున్నాడు.

"సారీ రామరావుగారూ! ఇంతలోతుగా ఆలోచించకపోవటం మాకున్న కుటుంబ సమస్యలు, వీటివలన ప్రలోభపడుతున్నామే కానీ దీనివలన ఎంతోమంది పేదవాళ్ళు పీడింపబడుతున్నారని ఆలోచించి వుంటే బాగుండేది. తప్పకుండా నేనే ఈ ఫైలు మీద సంతకం పెట్టిస్తాను."

"థాంక్స్ సార్. ఆవేశంగా ఏదన్నా మాట్లాడి వుంటే క్షమించండి. కన్నతల్లిని దోచుకుతింటున్నామనే బాధే తప్ప మరొకటి లేదు. మహనీయులు నిస్వార్థంగా పోరాడారు కనుకనే ఈ రోజు స్వేచ్ఛా వాయువులు పీలుస్తున్నాం. ఇక మనల్ని మనమే దోచుకుంటే, సొంత ఇంట్లో దొంగతనం చేసినట్టే కదా! ఇన్నాళ్ళ తెల్లవాడి లంచాల ప్రభుత్వం నుండి మనం బయటపడ్డాం. ఇప్పుడు మన ప్రభుత్వం వచ్చింది. మనమంతా కష్టపడి పనిచేసి దేశ సంపదను పెంచుదాం. వస్తా సార్"

ఇన్నేళ్ళ బ్రిటీషు వాళ్ళతో పోరాటం అంతమై స్వతంత్ర భారతదేశంలో కరడుగట్టిన స్వార్థ పీడిత శక్తుల మీద ఉక్కుపిడికిలి బిగించిన ఆ యువకుడిని రిజిస్ట్రారు ఆశ్చర్యంగా చూస్తుండిపోయాడు.

జరిగిన అవమానానికి చలపతిరావు మిగిలిన వాళ్ళతో ఏం చెప్పాడో ఏమో, ప్యూన్‌తో సహా అందరూ కట్టకట్టుకున్నట్టు కనీసం 'హలో' అని పలకరించడం కూడా మానుకున్నారు. తారకరాముడు గుంభనంగా నవ్వుకున్నాడు. రైతుమాత్రం ఊరంతా చాటింపేశాడు.

"పేదోళ్ళకి న్యాయం చెయ్యటానికి దేవుడులాంటి మనిషొచ్చాడ"ని. అది జరిగిన ఈ రెండు రోజుల తర్వాత వాళ్ళంతా వాళ్ళు వచ్చి ఇదే పలకరించడం.

"హలో బ్రదర్! ఏమిటి విశేషం. అందరూ ఒక్కసారే వచ్చారేంటి" చిరునవ్వు నవ్వుతూ అడిగాడు తారకరాముడు.

ఆ నవ్వు చూసి మూర్ఛవచ్చినంత పనయ్యింది వాళ్ళకు. మగాళ్ళ నవ్వు కూడా ఇంతందంగా వుంటుందా? సినిమాకి ప్రయత్నించినాయన అనుకున్నాడు. అందుకే పెద్ద పెద్ద డైరెక్టర్లు వెంటపడుతున్నారని.

"ఏం లేదు బ్రదర్. మొన్న జరిగిందేదీ మనసులో పెట్టుకోకు. ఇటువంటి చిన్న విషయాలు సాధారణంగానే జరుగుతుంటాయి."

"ఓ.కె. దాన్ని గురించి నాకు గుర్తుకూడా లేదు. ఆ రైతుకు న్యాయం జరిగింది అంతే చాలు. ఇప్పుడేంటో చెప్పండి"

"నిన్ను ఏదడగాలన్నా భయంలే. ఇంత సీరియస్‌ను ఇంట్లో వాళ్ళు ఎట్లా భరిస్తున్నారు"

"అదేం లేదు. నాకూ సరదాలున్నాయి. కానీ నా కుటుంబ బరువు బాధ్యతలు, నేననుభవించిన కష్టాలు నన్నొక యంత్రంగా చేసాయి అంతే."

"అందుకే బ్రదర్ అప్పుడప్పుడు సమస్యల నుండి కొంత ఛేంజ్ కావాలి. మనస్సుకు ఆ ఎంజాయ్‌మెంట్ లేకపోతే మొద్దుబారన్నా పోతుంది లేకపోతే పిచ్చి అన్నా ఎక్కుతుంది."

"ఇంతకీ మీరేమంటారు. కొంపదీసి నన్నేవన్నా తాగమనరుగదా" కొంటెగా అన్నాడు.

"ఛఛ నీలాంటి శ్రీరామచంద్రుడి దగ్గర అంటానికి మాకెన్ని గుండెలు? అంతదూరం వద్దులే బ్రదర్. సరదాగా ఎక్కడికన్నా వెళ్దాం" చలపతిరావు చనువుగా భుజం మీద చెయ్యేస్తూ అన్నాడు.

"ఏమిటి? ఆఫీసొదిలిపెట్టా చచ్చినా ఆ పని చెయ్యను"

"అబ్బా ఆఫీసు టైములో కాదు. ఆదివారం ఏదో మంచి పిక్నిక్ స్పాట్ చూసుకుని వెళదాం. ఏమంటావు?"

"ఒప్పుకో బ్రదర్ చాలా సరదాగా వుంటుంది" అందరూ కోరస్‌గా అడిగారు.

వృద్ధ బృందం మాత్రం హెచ్చరించింది. "జాగ్రత్త నాయనా మనవాళ్ళు ఏదో ప్లాను వేసినట్టున్నారు జాగ్రత్త.

ఫర్వాలేదన్నట్టు వాళ్ళవైపు చూసి "ఓ.కే బ్రదర్స్. సండే తప్పకుండా వెళ్దాం. ఎక్కడికెళితే బాగుంటుంది?"

అందరూ కాసేపు తర్జన భర్జనలు పడ్డారు. "బెజవాడ కృష్ణానదికెళితే ఎట్లా వుంటుంది?" మంచి ప్రదేశం చెబుతున్నాననుకున్నాడు ఒక కొలీగ్.

"అచ్చు నీ ముఖంలాగే వుంటుంది. చచ్చు సలహాలు ఇవ్వటంలో నీకే మొదటి ప్రైజు. తారకరాముడు రోజూ వచ్చేది ఆ కృష్ణ పక్కనుండేగా నాయనా. ఇంకా నయం ఆఫీసు వరండాలో పెట్టుకుందాం అనలా"

తారకం బాబుతో సహా అందరూ నవ్వారు ఆ మాటలకు. తలోకపేరు సూచించారు. చివరకు తారకరాముడే నిర్ణయించాడు. రెడ్డిరాజుల వైభవ ప్రాభవానికి గుర్తుగా మిగిలిపోయిన 'కొండవీడు' సరయిన ప్రదేశమనుకున్నారు. వచ్చేటప్పుడు ఎవరి వంతు వాళ్ళు స్వీట్లు, హాట్లు, పులిహోర, బొబ్బట్లు వగయిరా తీసుకొచ్చేలా నిర్ణయించుకున్నారు. తారకరాముడు మాత్రం తనవంతు మంచి పెరుగు తీసుకు వస్తానని చెప్పటంతో అందరూ లొట్టలేసారు. దాంతో ప్రోగ్రామ్ ఫిక్స్ అయింది. వృద్ధబృందం దీనికి ఏదయినా కారణముందా? అని ఆలోచనలో పడ్డారు. వాళ్ళు మాత్రం కొండెక్కలేక రాలేమని చెప్పేసారు.

"సరే రేపే ఆదివారం. రేపొద్దున తొమ్మిదిగంటలకల్లా బయలుదేరదాం. ఇందులో పెళ్ళాలుకానీ, పిల్లలు కానీ ఎవ్వరూ వద్దు - అంతా మనమే, సరేనా?"

"సరే" అనుకున్నారు. ఎవరిళ్ళకు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. అంతకుముందు రోజు తాలిమ్‌ఖానాలో తారకరాముడు రైతుకు చేసిన సాయం గురించి విని వీరయ్య అభినందించారు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments